

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΙ ΗΣ

Έκτον κ' εϊκόστων ἀριθμούμην χρόνον
μέσ'σ'στην κλεινήν γῆν τῶν Παρθίωνων.

Χίλια κ' ἑνεκάσια δέκα
κ' ἑκατὰ τὰ αἰσὰρ πέλεια.

Ὀκτώβριος ἐνάτη,
σφριγὲ καὶ τὸ Παλάτι.

Χίλια κ' ἑκατὸν σαράντα,
ἰσχυκώθη κάθε βάντα.

Ὁ «Ρωμαίος», ἐπιστομαίνως τὴν κατάστασιν ἰδών.
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδὸν.
μόνα πῆγε παραπάνω, αὐζῶν πενηντακτί,
συναροεῖ: μ' ἄλλα στήττα καὶ μ' ὀρζοντ' ἀνοικτὰ.

Ἐθῶσα τέλειος:
Ὁ Ἐθουζέλειος:

Ὁ—Ὁ σὺ κοινὸν αὐτάδελφον, Περικλεῖς ψυροκάρα,
εἴπης τῆς νέας κρίσεως τὴν εἶδες τὴν ἀντάρα;
Εἶδες κομμάτων ἀρχηγούς, ποῦ τοῦ; θυκτοῖν τὰ κόττα,
νά τρέχουν εἰς τ' Ἀνάκτορα πεῖσι καὶ μὲ καρτότα;

Νίαι μεγάλης κρίσεως; ἔξερνοντὸ καὶ ἀρότος,
καὶ πάλι ἔρῃκαμε δουλειά,
κ' ἐπῆγε μὲ πρός σ' ἐν Βασιλεῖα
ὁ Θεοτόκος πρῶτος.

Κατόπιν τούτου, Περικλῆ, πῆγε κ' εἰς χρυσομάλλη,
κατόπιν κ' εἰς συμπέθερος, ὁ καὶ Μεταρομχάλλη,
μὰ πῆγε κ' εἰς Ζαημικός, ὁ Τριανταφυλλικός,
κ' ἀπέσω πρόσωμα λαός, κ' ἕνας παπᾶς καὶ θιάκος.

Κ' ἄλλα: ποῦ λὲς ἀκόμη
τὰ μάλα κοισθέντος.
ἐπῆγανε μὲ γνώμη
νὰ δώσουν' στὸ Παλάτι.

Ἐπῆγε κ' εἰς μουσάτος,
ὁ τῆν Διπλὴν κλονίσις
καὶ τῆς κυβερνήσεως
μὲ καθαρῶς τὰ κρῆτος.

Καὶ τούτος εἰς τὸ Στέμμα τὴν κρίσιν ἐξιστέρησε,
κ' ἔπειτα πῆγε τέλειος
κ' εἰς Κρής ὁ Βενιέλιος,
κ' εἰς Βασιλεῖας ἔχρησε πολλὸν ποῦ ποῦ ἐγνώρισε;
οὐ μὴν ὑπερέχρη κ' εἰς Κρητικὴς ἐπέσης;
κ' ἔγιναν μεταξύ των μεγάλας διακρίσεις.

Τὸ τέλειος κ' ἕνας κ' ἄλλος κ' εἰς θείνας μας κ' εἰς τάδες
μὲς'σ'τῆς ἐφημερίδας τὰ ἑθῶσα καὶ τάδες,
καὶ περιττὸν νομίζω, κεφάλι ψυροκάρο,
νὰ σοῦ τὰ ξαναλεῖ.

Ὁλοκὸν ὁ Κορωνάτος θένοντος κ' εἰς ἑμῶς;
ἀκούσας καθένος
τὴν γνώμην καὶ τὴν ρῆσιν
γὰ τὴν παροῦσαν κρίσιν.

Καὶ στὸ Ταξὶ μόνος
παραβαλὸν ἐμῶς
τῆς γνώμης διατῶρος
πολιτικῶν ντότῶρος.

Ἄκούσας προσηυτέρους,
ἀκούσας νεωτέρους,
ἀκούσας συμπεθέρους,
μουστοκαρπῆς ἐγκρίτους,
καὶ τοῦ ἀνεξαρτήτους
καὶ τοῦ φιλελευθέρους.

Ἄκουσας πάλιν κρίσεις καὶ φάσεις καὶ ἀντιφάσεις
μὲ τόσας περιφράσεις,
ποῦ καὶ τὸ πρῶτο μεγάλο γανόνουσε τοσεβέλο,
τόρα τὸν Ἑσολιν θέλει, τόρα τὸν Βενιζέλο.

Μεταξὺ τῶν δύο τούτων στέκεται συλλογιζόμενος
καὶ οὐ σκέψεται βυθισμένος.
Νέας κρίσεις καμίνι
καὶ φρακτὸν Ἱερατοειον...
τί Κυβερνήσις θὰ γίνῃ;
ντίτις ντι κουέσιον.

Στέκεται καὶ σιωπῆ...
πὸς ἡ κρίσις θὰ λυθῇ;
καὶ τὸν Ἑσολιν ἀγαπῆ,
καὶ τὸν Κρητικὸ ποθεῖ.

Π. — Τί τραβᾷ καὶ ὁ Κορωνάτος γιὰ ἀνορθώσεως ἀγῶνας...
μήτε φύλλος θέλω νάμαι μὲς ὅταν κέρφο τῆς Κορώνας.
Τὴν λυποῦμαι τὴν καυμένην...
ἔμεις τρώμε κότα πῆτα,
καὶ αὐτὴ πάσχει οκεπομένη
γιὰ τὸν Ἑσολιν καὶ τὸν Κρητα.

Φ. — Καὶ ὅταν Ἑσολιν ὡς σωτήρα
τίνας βοήθειας χεῖρα,
ἔμωσ εἶναι πιθανὸν μέσα ὅτι Διπλὴ νὰ πέσῃ
καὶ ἄλλῃ κρίσις φοβερά νάβῃ πάλι μὲς ὅτι μέση.

Μὰ ποθεῖ καὶ ὅταν Λευτέρη νὰ δούῃ τὸν Κρητικὸ
κάθε τῆς ἐμπιστοσύνη, καθὼς λέγουν, ἐν λευκῷ,
θέλει νὰ ταχθῇ γενναίως μὲ τὴν γνώμη τὴν κοινήν,
ἔμωσ ἔλα, Περικλέτο, ποῦ δὲν θέλει καὶ ἡ Τανίν.

Π. — Πὸς γελῶ, μωρὸ φραούτη.
Φ. — Μὴ γελᾷς, ἀγαπητέ...
συφορέλια σὸν καὶ τούτῃ
δὲν ξανάγινε ποτέ.

Ἡ Τανιν δὲν τὸν ἐγκρίνει
τοῦ Τζαβῆ τοῦ Τουρκαλά,
καὶ ἡ παγκόσμιος εἰρήνη
ἀπειλεῖται ὅτ' ἀκαλά.

Π. — Τί μοῦ λές;
Φ. — Νὰ σὲ χαρῶ...
νέο κάξο τρομερό.
Ἴσως γρήγορα καὶ ἡ Πύλη
τελειογραφοῦ μᾶς στείλῃ.

Ἴσως τώρα μὴ γιὰ πάντα παύουν νὰ μᾶς ἀγαποῦν,
Ἴσως σήμερα κοποῦν
τόσαι σχέσεις φιλικαὶ
καὶ ἄλληθως ἀδελφικαί.

Κι' ὁ πολὺς Κερίμ Ἀγάς πιθανὸν νὰ μὴν τὸν θέλῃ,
Ἴσως, Περικλῆ, καὶ αὐτὸς τὸ νομίζω κάξους μπελλί.
Ἴσως στείλουν ἐδῶ πέρα καὶ τὴν κλασικὴν Ἀρμάδα,
Ἴσως καὶ ὁ Ριζα δὲν ἔλθῃ ν' ἀγκαλιάζῃ τὴν Ἑλλάδα.

Ἴσως χάσωμεν καὶ τούτου τοῦ Ριζᾶ τοὺς ἀπασιμῶς
καὶ τοὺς ἐναγκαλισμοὺς.
Ἴσως νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ,
Περικλέτο μου κουλῶκα,
κάθε Χόντζα καὶ Δεβλῶσι
τὸ τριεξάστο καθουκί.

Ἴσως ἀγρίψουν τόσαι
τῆς Τουρκίας τῆς διαβασμένης,
Ἴσως ἄβειαν δὲν εἶσῃ
καὶ ὁ Μουρτης τῆς Μαινεμένης.

Ὅ, τι θέλει τὸ Ντιβάνι,
ἡ Κορώνα μᾶς δὲν φθάνει
νὰ τὸ θέλῃ μοναχά.

Κάθε κύρος τῆς ἴσως
καὶ χαρῆμ ν' ἀναίρη
καὶ ἡ Χανούμ ἡ Σαμπιχα.

Νέον σύστημα ποῦ λὲς
καθηρωθὲν ἐσχάτως...
μ' Ἐθνοσωλεῖσεως κράτος
ὅτ' Ἄνδρ' ὕποταλές.

Κι' ἂν εἶπῃ τὸ Στέμμαθῆλο
Σύμβουλο τὸν Βενιζέλο,
κᾶν τὸν δεινα κᾶν τὸν τάδε,
ἔμωσ οὐ γι' αὐτὸ, ἀκαρτάδε,
ῥώτησι καὶ τὴν Τανιν
καὶ τὴν Πύλην τὴν κλεινήν.

Τούτο τώρα τὸ Ντιβάνι
τοῦς Πρωθυπουργοὺς μᾶς κάνει,
καὶ τὸ τοῦ χι καὶ τὸ ναι
ἔχει κύρος, κουενεῖ.

Πιθανὸν καὶ ἀγαπητέμοι:
νὰ φανᾶξουνε προστάται:
συμπορά σὰς περμένει,
καὶ τὴν κλάρα ποῦ τὴν πάτε;

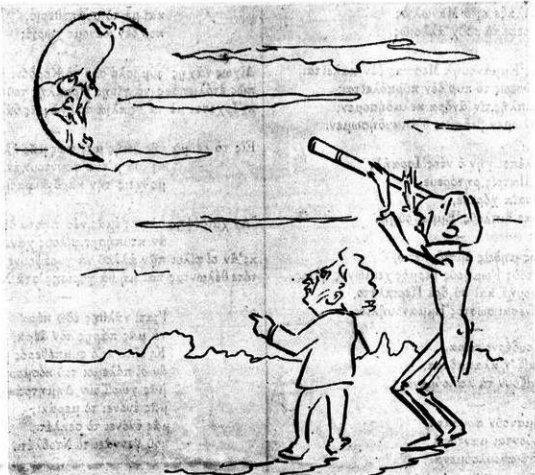
Πλὴν ἀγγελια μᾶς ἔρχεται σὸν ὄρα τελευταία
πὸς δὲν θὰ γίνῃ συμφορὰ τὰ μέλιστ' ἀπευκατῆα.
Χαρούμενος ὁ Ρήγας μᾶς πηγαίνει ὅτ' ἂν Δεκέλειαν...
νέας χαρᾶς ἡμέραι,
καὶ σὺ, μπετρα, χαίρε,
ποῦ τώρα πάλιν ἔσωσης τὴν πρώτῃν αὐτοετείαν.

Μέσα οὐ τόσας συμφορὰς
καὶ τόσην θύελλαν δεινήν
μᾶθε καὶ σὺ μετὰ χαρᾶς
πὸς ἐπιτρέπει καὶ ἡ Τανιν
νὰ γίνῃ Κυβερνήτης
ὁ νέηλος τῆς Κρήτης.

Τὸ περίμενος καὶ αὐτό,
Περικλέτο πατριώτη; ..
κίτταξέ με πὸς πετῶ
σὸν καὶ ἔκεινον τὸν Ἀργιότην.

Καίρις εἶναι νὰ γελᾷς
γιὰ τὸ κάξο ποῦ συνέβη ..
τώρα κάθε Τουρκαλάς
εἴτε νῆφον ἢ μεπκοῦσι
κρίνει καὶ συγκατανεύει
νὰ μᾶς κυβερνήσῃ Κρήσι.

Π. — Δαιπὸν καὶ αὐτεῖ δὲν ἀντιβρῶν ὅτ' ἂν γνώμη τὴν κοινήν
τῆς Πύλης, ἐρᾷ παιδιᾶ, ζήτω καὶ τῆς Τανίν. [νήν-
Τίτομο μαντάτο τῆς Σταμποῦλ στρίβει Ρωμηῶν τοσεβέλα,
καὶ ἀπὸ τὴν Πόλην ἐρχομαι καὶ ὅτ' ἂν κορφή κανέλα.

Νέα δύναμις και ρώμη,
ελέπω τώρα νέον σκάφος
έτοιμον να προχωρήση.

Κι' ήθελα κι' έγώ μιὰ γνώμη
'στην Κορώνα μας έγγράφως
ν' αποστείλω γιὰ τὴν κρίσι.

Και' σ'τὴν Σταμπούλ ἔχει
κρίσις πολιτικὴ,
καὶ λὲν πῶς ὁ Χακὴ,
πῶσον κι' αὐτὸς Τιτάνειον
θὰ πῶση γιὰ τὸ δάνειον.

Καὶ τότε ποῦς Βεζύρης παράδεισ θὰ γυρέψῃ;...
θὰ χάσωμε τὸν ἐλάμη,
προτοῦ'σὸν Βενιζέλο κι' ἑκαίτος ἐπιτρέψῃ
Κυβέρνησι νὰ κάμῃ.

Φ. — Τανὺν τῆς ἀνορθώσεως ὀμνήσωμεν ἀγάθνα,
τανὺν τῆς ἀνορθώσεως φροντίδες εὐγενεῖς,
τανὺν διασφαλίζεται πῶς κι' ἡ οὐστὴ Κορώνα
τῆς νέας ἀνορθώσεως θὰ γίνῃ κορωνίς.

Πρὸς δρᾶ: ... κινήσωμεν
καὶ πάλιν τοὺς ἀργούς,
τὸ πᾶν ἀνακαινίσωμεν
μὲ νέους Ὑπουργούς.

Τανὺν ἀνορθώσις σωστὴ
φλογίζει καὶ ψυχραίνει,
ἄς κρᾶξωμεν Ἀσπινισί
καὶ τὼρα κλιμπερέμους.

Τὸς Λεωνίδ' ἄς ἴθωμεν τὴν πῆσιν τὴν Ἰκέρειον,
τὴν πῆσιν τὴν αἰθέρειον,
κι' ἄλ' ἄς τὰ περιμένωμεν μὲ ζήλωμα μακάριον
ἀπὸ τὸν Ἐλευθέρειον.

Κυβέρνησις κακνούρηκα καὶ παύ' ἢ τὴσσι φρούρηκα.

II. — Νέο Κυβέρνο, Φαουλὴ...
τρεμουλισκιά' στὴ ράχη
ἀύγερινος φωτοβολεῖ,
κι' ἀρχίζου ἐλάμηδες πολλοὶ
νὰ τρέβου τὸ στομάχι.

* Ἄλλ' ὅμως ἄς χαϊρευτῆθῃ περιχαρῶς ἐν πρώτοις
ὁ λιγυρὸς ἀγορητής,
ὁ Γραπινέζος μαχητής
καὶ φίνος Κρανεβιώτης.

Φ. — Ὑπὲρ κόμματος ποτὲ
δὲν ἐβρόντωσε σανίδα...
φάλε τον ἀγαπητέ...
δόξα 'στὴν Ἐρμιονίδα.

Τούτων Ὑπουργὸν γνωρίζει
καὶ τὸν Ἀθηνῶν ἡ πόλις...
λένε τοῦτος ὁ Μανώλης
κᾶστανα πῶς δὲν χαρίζει.

II. — Ἐν τούτοις ἄς χαϊρευτῆθῃ κι' αὐτὸς τῆς ἐμπορείας,
ἄλλος Μανώλης δευτέρος, ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας,
ποῦχει τὰ γρόσα τὰ πολλὰ
καὶ τὴν πολλὴ τὴν γνώσι,
κι' ἂν σοῦ χρειάζωνται φιλὰ
νὰ πᾶς νὰ σοῦ τὰ δώση.

Φ. — Χαίρουσι οἱ φιλοπέλιδες
γι' αὐτοὺς τοὺς θεοὺς Μανώληδες.
ἴσως μὲ τοὺς Μανώληδες χωρὶς πολλὴ παρλάτα
τὰ μάτια μας ὑπέρπυρα νὰ ἔδουσι καὶ Μανιαλάτα.

* ἴσως μὲ τούτους μᾶθους τάξι καὶ προκοπῆ...
γι' αὐτοὺς τοὺς θεοὺς Μανώληδες κανένας δὲν θὰ πῆ

πῶς ἀλλὰς κι' ὁ Μανωλιός
κι' ἔφρασε τὰ ροῦχ' ἄλλοιως.

Π. — Μὰ τώρα ποῦς Ἐμμανουὴλ Μεσοίας δὲν καλεῖται;
ποῦς μὲ τῆς Ἀνορθώσεως τὸ πῦρ δὲν πυροπολεῖται;
Τίνα Μεσοίαν τῆς Διπλῆς, τὴν ἄνδρα καταδήσασαι;
ἀνέλους τοῦτους φάλομεν βεβαίως θ' ἀπαυδῶσωμεν.

Φ. — Ἐπαγγελίας ἔλεπε; γῆν ὁ νέος Ἰσραήλ,
καὶ σὺ, Πατρίς, ρητόρευε,
τὸν Ἰσοῦ' ἀχόρευε,
Βουλή παρθένος ἔτεκε διπλῶς Ἐμμανουήλ.

Περὶ τῆς ἀνορθώσεως μηδεὶς ἀμφισβῆλωτο,
καλεῖ πρὸς νόονην τοῦ Ρωμηοῦ θερμὸς χειμῶνος ἦλιος...
χαίρετά τοῦς Ἐμμανουήλ καὶ σὺ, ὄρα Περικλέτε,
ποῦ κατὰ πάντα φαίνοσαι σωστὸς Ἐμμανουήλιος.

Π. — Νέο Κουδέρνο τόρα,
καὶ παῖς ἡ κλαπηδόρα,
καὶ παῖζον τὰ λαλοῦμενα.

Λυσσομασῶν φουσατά,
κι' ἀκρόνται μαντιάτα
πολλὰ διατελοῦμενα.

Ὁ Κρητικὸς προβάλλει
κι' ὁ Κόντης σὺν τῷ Γάλλῳ
τὸν ἔλεπουσε μὲ χιλιῖ.

Φ. — Τὸν Κρήτα, μὴς κάρω,
κι' ἔγω μ' αὐτοῦς κιαλάρω.
Πυρρόχην θὰ σῶσω...
νάτος ὁ Βανι' ἔλιος,
κι' ἀκόβεται τρηγόρι
φιλελευθέρῶν μιλῶς.

Νάτος ὁ προσδοκώμενος, νὰ τὸ παιδί τῆς Κρήτης
ὀδικὸς μας Κυδωνήτης.
Ἰσοῦ... λαμπροχρῶμενος
προβαίνει κι' ἐποχόμενος
ἐπὶ πτερῶν ὄνερων
καὶ πόθων διαπύρων.

Ἐκ εἰνος, καθὼς λένε, καλὰ θὰ μὰς σαρώγ...
ἔδωκε σ' τὸν Κρήτα χερί,
χαίρετά τὸν Λευτέρω,
ποῦ θὰ σ' ἀλευθερώσῃ.

**Μὴς κεντὰθα
μὲ πεκράθα.**

Εἰς φρικώδεις μαύρας νόκτας ἀνακρῶ Βουλευτηρίου
ἐνὰς πληρῆς μισητρίου,
καὶ μὲ νεῦρα καὶ φωνεῖ,
καὶ ρεῖσ' ὀμπλικὰ σταντικῆ,
σ' εἶνα τὸνο τραγικῶ.
λέει: γιὰ τὸν Κρητικῶ.

Εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μου διατὶ νὰ σ' ἀπαντήσω;
πῶς γιὰ μὲν ἄφωθ' δὲν ἦσο
μοῦ ἐκροθῆσεως ἔδωθ',
πῶς ἐμπρός μου νὰ σὲ βῶ;
δὲν καθόσουνα σ' τὴν Κρήτη
νὰ κωπῆσαι τὴν Ψηλοεῖται,
μὲνὸ μ' ἔκανες γὰ σκάθῃ
κι' ἔγραψαν πῶς θὰ τὰ φτερίζω

καὶ μὲ τὸ συμπεθερί,
ποῦ δὲν κάνομε χωρισί;

Δίχως νάχῃς σύμβολο σου τὸ Κορδῶν. τὴν Ἐλγᾶ,
πῶς ἐτόλμησες νὰ γίνῃς Ἡρακλῆς τοῦ Βασιλεῦ,
κι' ἔρχεσαι μὲ τὰ γαλιὰ σου νὰ μὰς ἔδῃς τὰ γαλιὰ;

Εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μας πῶς μὰς ἔλιες, Κρητικῆ,
κι' ἴσα μ' εἶνα φροντικῆ
μοῦχῃς τὴν καρδία φαρμάκι;

Ἄν χαιδέψῃς σὰν κι' ἔμας, νέος τίποτα δὲν κάνεις,
ἀν κτωήσῃς, φίλους χάνεις,
κι' ἂν εἰ φίλοι: πᾶν ἄλλο νὰ γυροφῆσαι νιανιά
τότε θέλωντας καὶ μὴ θὰ γυροφῆς σ' τὰ Χανιά.

Γιατὶ νάλογος ἔδω πέρα
νὰ μὰς πάρῃς τὸν ἄερα;
Κι' εἶπε κι' ὁ συμπεθερός μου:
ἂν εἰ πόλεμοι τοῦ κόσμου
μὰς χωρίζουν, Δημητράκη,
μὰς ἐνώνει τὸ μεράκι,
μὰς ἐνώνει τὸ σκελεπί,
πρὸς γυνάϊς, τὸ Ντολεπί.

**Ἡ Ξύλινας καυκάλας
εὐχοντ' εὐχαίς μεγάλαις.**

Π. — Ἄς εὐχθῶσῃς, Φαρσουλῆ, τὴν νέαν μας Ἑλλάδα.

Φ. — Εἴθε νὰ παύσῃ, τοῦ λοιποῦ νὰ μὴν φηγορῶν ἁλλάδα.

Π. — Εἴθε καθοδηγούμενοι κι' ἀπὸ τὸν Βασιλεῖ
πρὸς τᾶνον ν' ἀναστήνωμεν ψυχὰς καὶ διακρίας...

Φ. — Εἴθε κι' ἔμειε εὐκρινῶς νὰ κάνομε δουλειὰ
χωρὶς ποτὶ νὰ γραφοῦμεν ἄνευ κ' εὐλακρινῶς.

Π. — Εἴθε κανένας δωρεᾶν νὰ μὴν τραβᾷ μνηστῆτικο
καὶ νὰ μὴ γῆ κοπρῶσκυλο σὲ τοστο τὸ ρημάδι...

Φ. — Εἴθε τὸ κράτος τοῦ λοιποῦ νὰ μὴν τὸ λέν σακάτικο,
μὰ νὰ παχῶν γρηγόρα σὰν Κρητικῶ κουράδι.

Π. — Εἴθε νὰ στέκη στανρὸς ὁ Κρητικῶς σ' τῆ ἔσει τοῦ.

Φ. — Ἄς εἶνα: καλορρῆτικὸς καὶ σιδερό σ' τὴ μέση τοῦ.

Ἡ Πατρίς μὲ μουρλοῦζας τοπτερί
καὶ μὲ σιδερα σκλάδων δωρεῖα
ἔπορον σ' τὸν φωνάρι; Λευτέρω,
καὶ τῆς λένε καλὴ ἑλευτεριά.

Ἡ Πατρίς, ποῦ μὲ πόνο στενάει,
σ' τὸν Λευτέρω τῆς Κρήτης φωνάζει:
Καλῶς ἔλιες ἔδω σ' τὴν Ἀθήνα...
γιὰ νὰ βῶμε καὶ σὺ τὸ θὰ κάνῃς...
τάχα ἔλεπες ἑλιπίδες ἀκείνα,
κἂν ἀδικῶς τοῦς κόπους σου χάνεις;

Ἡ μητέρα μ' ἔλιπίδες προημένη
καὶ γεμάτη μὲ κλέψῃς σκουριὰ
γεννητοῦρα καὶ πάλι προσμένει,
καὶ τῆς λένε καλὴ ἑλευτεριά.

καὶ μαρμάρεισσι ποσειδάρι,
μ' ἄλλους λόγους ἐγγυλιέται...

Θιάτρον Δημοτικόν, τῆς Ἀθήνας φηγορῶν...
τὸ κυττᾶς μὲ βαυμαρῶ κι' ἀπορετῆς πῶς εἶπῃ: γίνε.
Ἄλλαξε κι' αὐτὸ μορφήν κατὰ μήκος κατὰ πλάτος,
καὶ τὸ πῆρε τόρα ποῖος... ὁ πρῶτος ὁ Κογυετάρως.
Ἀρχισαν καὶ παραστοκίαι, καὶ τὴν Πέμπτην ἦτο πρώτη,
κι' ἔκαμ ἔορτην μεγάλην ἐπ' αὐτῷ τῷ γεγονότι.